

அடங்குதல் என்பது அன்பு, பாசம், நட்பு, மரியாதை இவகைகளுக்கும் அடங்கும் ஒரு விடயம். அதை ஆண் - பெண் என்ற இருபால்களுக்கிடையில் அடக்க நின்றபடி அபத்தம்.

அன்பின் முன்னோ பாசத்தின் முன்னோ அடங்கு என்றோ அல்லது வளநெந்து கொடு என்றோ யாரும் யாரும் சொல்லத் தவையில்லை. அன்பின் நிகழ்ச்சியில் பாசத்தின் இறுக்கத்தில் அது தானே வரும். அதே போலத்தான் நட்பு என்ற தபயமையான உறவின் போதும் மனங்கள் நட்புக்காய் அடங்கும். அல்லது வளநெந்து கொடுக்கும்.

அதை விடுத்து ஆண் என்ற அதிகாரத்துக்கும் முன் அடங்குதல் என்ற தவேலை ஒரு பெண்ணுக்கு நிச்சயமாக இல்லலை. ஏன் ஒரு பெண் அடங்க வணேடும்? என்ன காரணத்துக்காக அடங்க வணேடும்?

ஆணின் அடக்குதலும், பெண்ணின் அடங்குதலும் அல்லவாழ்க்கை. ஆணோ பெண்ணோ மனசு ஒருமித்து, அன்பிலே ஒருவருக்கொருவர் அடங்கி, வளநெந்து இன்புற்று வாழ்தலே வாழ்க்கை.

இங்கே பெண் மட்டும் அடங்க வணேடும் என்ற எதிர்பார்ப்பு ஏன்? அதுவும் ஆண் என்ற அதிகாரத்துக்கும் முன் அடங்கவணேடும் என்று ஏன் எல்லோரும் எதிர்பார்க்க வணேடும். பெண்கள் அடங்கினால்தான் குடும்பம் சந்தோஷமாக இருக்கும் என்பதுதான் இன்று பலரது கருத்தாக இருக்கிறது. உண்மையில் இப்படி நின்றபடி தப்பானது. ஒரு ஆண் தன் மனவியை அடக்கும் போது அவள் அடங்கி ஓடும்படி இருந்து விட்டால் அதற்கு அர்த்தம் அவள் சந்தோஷமாக இருக்கிறாள் என்பதா? நிச்சயமாக இல்லலை.

அவள் தன் இயலாமையில் தனக்குள்ளே அழுது புலம்பி, எண்ணுவதை எடுத்துத்தியம்ப முடியாமல் மனசுக்குள் குமுறி, ஒரு அழுத்தமான அமதியற்ற மனதுடன் தான் வாழ்கிறாள். அதை ஆண்கள் அவள் சந்தோஷமாக வாழ்கிறாள் என்றோ அவர்கள் குடும்பம் சந்தோஷமாக இருக்கிறது என்றோ சொல்ல முடியாது.

ஆண் சொன்னால் பெண் கடைக்க வணேடும். ஆணின் அதிகாரத்தில் பெண் அடங்கித்தான் போக வணேடும். அதுதான் பெண்ணுக்கு அழகு. அதில் தான் பெண்ணுக்கு சந்தோஷம் என்று எப்படி ஒரு ஆண்தீர்மானிக்க முடியும். அவளுக்கு எது சந்தோஷம், எது துன்பம் என்பதை அவள்தான் தீர்மானிக்க வணேடும். அதை விடுத்து ஆண்கள் தமது சந்தோசம் ஒன்றையே கருத்தில் கொண்டு அவளுக்கு இதுதான் சந்தோசம் என்று தாங்கள்தீர்மானிப்பது கொடுமையானது.

அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு இவையெல்லாம் காலங்காலமாய் பெண்களுக்கே உரியதென்று வகைக்கப்பட்டிருக்கும் போது இன்றைய புலம்பெயர் பெண்கள் அந்த வரையறைகளிலிருந்து வழுவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது சில ஆண்களது ஆதங்கம்.

ஏட்பில் எழுதிய நாம் இன்று கணினியில் எழுதுகிறோம். புறாவதை தப்து விட்ட நாம் மின்னஞ்சலில் அசத்துகிறோம். இன்னும் எத்தனையோ விடயங்கள் காலத்துக்கறேப மாறும் போது இப்படியான பெண்களை அடக்கும் விடயங்களை மட்டும் ஆண்கள் இழுத்துப் பிடித்து வைத்திருப்பதன் மூழ்நோக்கமும் தான் என்ன?

ஒன்று - சூயநலம் .

தமது சோகசான வாழ்க்கை இதனால் பறிக் கப்பட்டு விடும் என ஒரு சூயநல எண்ணம் .

அடத்தது - பயம் .

பண்களின் வலிமையில் பயம் . பண்களின் புத்திசாலித்தனத்தில் பயம் . எங்கே பண்கள் தங்களை மிஞ்சி விடும்வார்களோ என்ற பயம் .

பண்கள் மனமையானவர்கள் , பிப்போன்றவர்கள் , வலிமையில்லாதவர்கள் , புத்தியில்லாதவர்கள் என்றும் அவர்கள் அடங்கிப் போக வண்டியவர்கள் தான் என்றும் இன்னும் எத்தனை காலத்துக்குத்தான் ஆண்களால் சோல்லிக் கொண்டிருக்க முடியும் ! அதைக் கட்டுக் கொண்ட இன்னும் எத்தனை காலத்துக்குத்தான் பண்களால் மனதுக்குள் கும்புறிக் கொண்டுவெளியில் பதுமபை போல் நடிக் க முடியும் ?

ஒரு பணை எதைச் செய்வலாம் , எதைச் செய்யக் கூடாது , எது அவளால் முடியும் , எது அவளால் முடியாது என்பதான அவள் சம்பந்தப் பட்ட எல்லா விடயங்களும் மூதலில் சமிக் கத்தால்தான் தீர்மானிக் கப்படுகிறது . அடத்தது அவளது தந்தையால் , சகோதரனால் , கணவனால் , மகனால் ... என்று இப்படித்தான் இதுவரை காலமும் தீர்மானிக் கப்பட்டு வந்தன . இன்னும் அந்த நிலை தொடர வண்டிமென்று நினைப்பவர்களே , அடக்கம் ஓடுக்கம் பற்றிப் பண்களுடன் சம்பந்தப் படுத்தி இன்னும் பசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் .

பத்து வயதானதும் படலை தாண்ட விடாமல் பண்களை அடத்த காலமும் உண்டு . அது சற்று மாறி பாடசாலை வீட்டு என்று ஆன காலமும் உண்டு . அங்கும் எத்தனை கட்டுப்பாடுகள் . பண்பிள்ளைகளுக்கென்றே சில விளையாட்டுக்கள் . அவை வீட்டுக்குள்ளிருந்து கயிறடித்தல் , கொக்கான வெட்டுதல் , கல்லுச்சுண்டுதல் ... இப்படித்தான் இருந்தன . இல்லாவிட்டால் பாடசாலையில் கட்டிப்பந்து ஓட்டம் போன்ற மென்மையான விளையாட்டுக்கள் .

காலப்பந்தோ , தற்காப்புக்கு ஏற்ற கராததே , யுடோ போன்ற விளையாட்டுக்களோ பண்களுக்குத் தேவையில்லையென்று விட்டு விட்டார்கள் . ஏனெனில் பண்கள் மென்மையானவர்களாம் .

இவர்களது இந்தச் செயற்பாட்டைப் பார்க்கும் போது பண்களை வலிமையற்றவர்களாக ஆக்க வண்டிமென்று திட்டமிட்டே அவர்கள் இதைச் செய்தார்கள் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது .

காலங்காலமாக வந்த இந்தச் சதிச் செயலின்களத்தனம் புரியாமலே எமது முந்தைய பண்கள் தமது வாழ்வை தம்மோடு சேர்த்துப் பிணைக்கப்பட்ட பணை அபிமசைச் சங்கிலிகளுக்குள் நிரிபட்ட படியே கழித்துக்களைத்து வாழ்க்கையின் அர்த்தம் புரியாமலே மடிந்தும் விட்டார்கள் .

இன்றும் இன்னும் எத்தனையோ பண்கள் சமிக் கத்துக்காக வாழ்கிறார்கள் . அல்லது ஆண்கள் - சமிக் கலாசாரம் பண்பாடு என்ற போலி ஆயுதங்களை வதைத்து பண்களை மிரட்டி ஓடுக்கி அடக்கி வதை திருக்கிறார்கள் .

இன்னும் மொரூ கவலகைக் கூரிய விடயம் என்னவென்றால் பணைகளே பணைகளுக்கு எதிரிகளாய் அமவைது. இது கட்ட ஒரு இயலாமையின் வளெிப்பாடாதான். சிறையில் இருந்து வளெிவர முடியாத ஒருவருக்கு வளெியில் திரிபவரைப் பார்க்கும் போது ஏற்படக்கின்ற சின்னத் தனமான பொறாமதைதான் அது.

எல்லோரும் நினபைப்பது போல் பணைகள் வலிமையில்லோ, புத்தியிலலோ, வீரத்திலலோ கூறாதவர்களல்ல. இன்னும் சொல்லப் போனால் ஆணைகளை விடப் பணைகளுக்குத்தான் மனவலிமை அதிகம். பணைகளை மனரீதியாகவும், உடல் ரீதியாகவும் வலிமையற்றவர்கள் என்று கறி அடக்க நினபைப்பது ஆணைகளினது சூயநல சிந்தயைடனான சாதாரணம்.

அடங்குதல் என்பது பணைகளுக்கு மட்டுமானது என முத்திரை குத்தக் கட்டிய பால் சம்பந்தப் பட்ட ஒரு விடயமே அல்ல. அது அன்பு, பாசம், நட்பு என்பவற்றுள் அடங்கும் ஒரு விடயம்.

ஐஐஐஐஐஐஐஐஐஐ

24.03.2005

[மின்னில்](#) - [நாளைய பணைகள் சூயமாக வாழ...](#) (March 2016)